

Panor. super Prima Parte Primi Decretal.

non ad indemnitate ecclesie. & per hoc c. declarant capla proxime precedetia. No ergo consideratur grauamē rōne reddituū, sed rōne facultatis conferendi, cum praelatus nō possit prouidere suis, & maxime his, qui seruiunt ecclesie. Itē no. rex. iuncta gl. pe. q. qnq; executor datur ad prouidēdū, qnq; ad exequēdū, de quo in c. capi. & c. si soli, de concess. preb. f. Sed qro, nunquid respū iuris pat. possit quis vti exceptione grauaminis? pone exempli. Abbas ad mandatum Papæ prouidit Titio de beneficio spec. ante ad collationē suam: nunc eps executor vult prouidere de beneficio spectante ad ius pa. Abbatis, nunquid Abbas possit se defendere exceptione grauaminis. Host. dicit, q. sic, siue sint de mēsa Abbatis, siue spectent ad collationem suā, siue ad presentationē suā, non dēt in eis de nouo grauari. Cōp. tenet cōtrarium, quia potius dī grauari collator, q. præsentrator. In hoc tamē distinguit, q. aut Papa mandat illū compelli ad prouidēdū, q. non pōt fieri prouisio in beneficio patronali, cum collatio non pertineat ad istum. Aut Papa dat potestātē executori ad prouidēdū, & tunc secus, & hoc dictū est dōius, qd tamē ego intelligo in patronatū ecclesie. Secus in patronatū laicorū, quia per istas gnales. nūq.

a Papa intendit praeiudicare iuri patroni laici, vt no. in cle. 2. de preb. & in c. cū dilectus, de iur. pat. In gl. i. ibi, i. Qui primū suum mandatum representat. Hoc dictū non vī verū, quia in beneficialibus statim date, & nō presentationi, vt

3 plene dixi in c. capitulum. supra eo. & dic, vt ibi. f. Sed qrit hic Host. quid si prouisio fit facta secundo ante, q. primus suas literas præsentraret? videtur, q. dēat scdus remoueri, & primus institui, ad hoc d. c. capitulum. in contrariū facit c. audita. infra de rest. spol. Concludit Host. in hoc Papam consulendum. Io. Cald. dicit, q. si primus impetrās nō habebat ius affectiuum, valet prouisio facta secundo, aliās debet secundus remoueri, & nō hoc dictū. Tamen puto, q. in casu huius capituli, vbi p. scdō scribit cū clausula, si pro alio, nō pcedat dictū Cal. si primus nō fuit negligens, Rō, q. haec conditio, si p. alio, cū referatur ad tps. prateritum, non suspendit actū, sed incontinenti facit actū valere, vel nullū esse, vt in l. cū ad pns. ff. si cer. pe. Cum ergo pro alio fuerat rescriptū, ergo scdā gfa nulla ex defectu cōditionis, & sic collatio reperit facta vigore literarū nullarum. Et ad

4 materiam vide, q. dixi in d. c. capitulū. In gl. tpe. ibi, i. excōicare cōtradictōres. no. gl. q. executor datus simpliciter ad faciendum prouideri, pōt excōicare contradicentes, licet non exprimat in literis. Et idem tenet Inno. hic. nam de lusoria vī hēc potestas, si correctio ē aliquā iste non haberet, vt in c. ex literis. de off. dele. & in l. 2. ff. de iur. om. iudi. f. Ex quo infero, q. fortius poterat delegatus Papæ excōicare, licet in literis non dicatur, vt possit compellere p censuram ecclesiasticam. hic non sunt alia. Abbas.

ADDITIONES.

- a Intendit praeiudicare. Adde istum in c. dilectus, il. 3. in glo. 1. de preben. & gl. & omnes in d. cle. i. hic alle. in verbo. apostolicis.
- Adde Rom. conf. 362.
- b Quid si prouisor? Vide quod dicitur, & no. in c. tibi, qui de rescrip. lib. 6. post doct. hic, & in cap. ex parte, il. 1. de off. deleg.
- c In c. ex literis Vide in c. preterea. eo. tit. & quod no. per istum, & alios in c. pro illorum, de preben.

S Y M M A R I V M.

- 1 Excommunicatio licet lata sine causa rationabili tenet.
- 2 Excommunicatus potest impetrare rescriptum super iniustitia excōicantis.
- 3 Clausula relata ad diuersos. potest operari diuersos effectus.
- 4 Ignorantia non præsuntur in facto proprio. 18.
- 5 Excommunicatio quando tenet, & quando sit nulla.
- 6 Laicus ex permisso Papæ potest excommunicare.
- 7 Iudex excommunicatus non potest alium excommunicare.
- 8 Iudex occultē excommunicatus, an possit aliquem excommunicare.
- 9 Infans furiosus, & infidelis. sunt incapaces excommunicationis.
- 10 Excommunicatio an reddatur nulla propter notoriam iniustitiam.
- 11 Excōicatio iniusta licet teneat quo ad homines. tamen non quo ad Deum.
- 12 Excōicatio iniusta excommunicati. facta à superiore, an teneat?
- 13 Archiepiscopus non habet iurisdictionem in subditos suffraganei, nisi per appellationem.
- 14 Excommunicatus appellans, an debeat absolui à iudice ad quem, an debeat fieri remissio ad iudicem à quo?
- 15 Remissio nō debet fieri ad iudicē suspēctū, ut cognoscat. sed bene, ut ita faciat.
- 16 Iudex excommunicatus minori potest absoluerē excommunicatum.
- 17 Absolutus ab excommunicatione iniusta, non tenetur dare illas cautiones quas dant alij &c.

Iudex, licet nō sit sacerdos. potest quē ab excommunicatione absoluerē.

- 17 Terminis datus ad absoluerēdum aliquem, an possit præreri, & sic anteterminum absolui?
- 18 Nolo hoc facere. non importat nolle facere in futurum, sed in presenti.
- 19 Ordo absolutiois ab excommunicatione.
- 20 Excommunicatus, an possit inuētus uel non petens absolui?
- 21 Hereticus præsuntur, qui sustinet excommunicationem multo tempore.

C A P. XLI.

Excōicatio. Per rescriptū directū ex cōicatori, vt absoluat excōicātū, si cōtra cōcilium eū excōicauit, datis executoribus, q. eo nō parētē exequant, nō excōicatori sed executorib. cognitio demandat. h. d. Primo ponit factū, ex quo qd. Secundo sol. libi, i. excōicatori. Tertio in solutione rōnē interlerit ibi, i. qui de facto. Casus literal. Quidā Praelatus excōicauit aliquē subditū suū cōtra formā cōcilii generalis. f. nulla monitione premissa, ille cōqueſtus fuit dno Papæ. Vnde Papa mādāt illi excōicatori, vt si ita est, ipsum sine difficultate absoluat, aliqñ mādāt aliis, vt illū absoluat, si excōicātū ipsum nō duxerit absoluerēdū. Super verbis istis, si ita est, orta est dubitatio, vtrū ista cognitio prineat excōicatori, an aliis, quibus hoc mādatur. dī hic, q. ista cognitio non demandat excōicatori, q. de facto suo certus esse debet, sed aliis demandat. B.

1 No. i. q. excōicatio lata sine monitione, & sine cā rōnabi

2 li, tenet. Quod pbat ex eo: Nā iste dicebat se ligatū cōtra statutū concilii gnales, de quo in c. sacro. infra de sen. exc. ibi aut dī, q. excōicatio dēt fieri cōpetētī monitione pcedēti, & idē pōt colligi ex tex. in c. sacro, vt ibi dixi. Facit tamē in casu c. cōstitutionē, de sen. exc. lib. 6. quod declara, vt dixi in c. sacro. No. 2. q. excōicatus iniuste remittitur ad excommunicatorem suum absoluerendus. Quod an sit verū indistinctē, dicam infra super glo. No. 3. q. excōmunicatus pōt impetrare rescriptū sup. iniustitia excōicantis, ad hoc c. i. infra eo. lib. 6. f. No. 4. q. eadē clausula⁹ relata ad diuersos pōt operari diuersos effectus fm subiectam materiam. Et ad hoc solet allegari iste tex. Nam hęc clausula, si ita est, relata ad excōmunicatorem, non importat cognitionem, monitionē, & instructionem quandam, seu notionē, sed relata ad iudices deputatos in defectū excōmunicatoris, inducit causē cognitionē. f. Item no. q. in facto proprio⁹ non

præ-

ADDITIONES.

- a Tenet. Vide no. 1. q. 3. in c. 1. & no. in c. per tuas. de sen. excom. & in c. cū cōtingat, de off. dele. & 1. q. 3. in summa, & in c. qua fronte, de app. & in c. follet. de sen. excom. lib. 6. Cald. & do. meum hic.
- 2 A C H. f. Et in hoc a suspensione differt, quia monitione non premissa nō tenet, vt no. in c. reprehensibilis, & ibi doc. de appel. & hanc differentiā ponit ibi Anto. Sed tu dic ēt monitione non premissa ab homine, si ppter crimen ad poenam criminis pferatur, quia sine monitione ferri potest, vt excōmunicatio. Ita no. Inno. sing. in c. 1. in glo. sua, in ver. suspendere, de excep. prela. & in c. ad hęc, circa medium, vers. item quia suspenditur, de app. probatur in c. tam literis. de testi.
- b f. Eadē clausula. Adde tex. in c. olim. supra eo. Facit bo. text. in c. cum dilectus. de consue. vbi verbum relatum ad diuersa, diuersimodo operatur. text. & ibi But. in c. cum ad sedem, de rest. spol. & quod leg. & no. in l. iam hoc iure, ff. de vulg. & pup. sub. Adde Old. conf. 81. in ff.
- ANT. FR. Circa hoc, an monitio debeat præcedere excōicationem, vel suspensionē, dicas, q. debet præcedere in excōicatione, vt is qui debet excōicari constitutur in contumacia, vt in c. sacro, de sent. excō. & in c. de illicita. 24. q. 3. & requiritur trina admonitio, ut in cap. Romana, in vers. sed nec de sen. excom. Et habetur per do. Abb. in c. si sacerdos, de off. or. Et talis admonitio requiritur ante, q. feratur snia excōicationis, & interditi, ut per Spe. in ut. de teste. in §. 13. in ver. qualiter in ti. de 1. & 2. decre. in §. 3. ver. quid si reus. Et eodem modo dicat de suspensione, quæ non potest fieri nisi pcedat monitio sicut interdictum & excōicatio, vt in cap. reprehensibilis. & ibi doc. no. de app. quod est verum, si talis sententia suspensionis feratur ab homine pro contumacia, secus si feratur propter crimē ad poenā, quia potest ferri sine monitione, vī singulariter voluit Inn. in c. 1. in glo. sua, in vers. suspendere, de excep. prela. & in c. ad hęc quoniam. in ver. item, quia suspenditur, de app. & probatur in c. tam literis, de testi. Et adde, q. suspensio non requirit abolitionem, sicut excōicatio, sed sufficit q. iudex declarat suspensionem satisfecisse. de quo uidet gl. & do. Car. in cle. 1. in q. 3. de dec. & in cle. 1. in §. pen. de priu. Et tene menti, q. sententia interdicti non tollitur per satisfactionē sed requiritur q. relaxetur, ut per Card. in cle. 1. in §. 2. de poe.
- c f. In facto proprio. I. si ff. pro suo, & quod legitur & no. in regula, ignorantia, de regul. lib. 6. nisi factum proprium sit ualde intricatum, arduum, & antiquum ualde, secundum doct. hic.
- Adde Rom. conf. 481.
- ANT. FRANC. Circa hoc de ignorantia facti proprii, an illa exuset etiam in facto antiquo, dicas, q. regulariter ignorantia facti proprii non excusat, ut per Bartol. in l. si quis delegauit, de noua. & in l. si res, ff. de lega. 1. & per Bartol. & Alexand. in l. non fatetur, de confess. & per Dynum in regula, præsuntur, de regul. iuris, lib. 6. & habetur per Specu. in titu. de deposti. in §. 6. quod tamen non procedit, quando quis esset in puncto mortis.